

Suzanne Courant

3^e Jaargang

Nummer: 4

Losse nummers: gratis

De krant die je
wakker houdt

Speciale Editie

De week van Bokito

Vrijdag 18 mei 2007 werd een dag om niet snel te vergeten. We – papa, mama en Suzanne – gingen een dagje naar Diergaarde Blijdorp in Rotterdam. Het werd nieuws. Wereldnieuws. Het werd de week van Bokito.

Door Paul Brink

Na een hele ochtend slenteren door het dierenpark, komen we uit bij de speeltuin achter het gorilla-eiland. Mama gaat even zitten bij het restaurant Oewanja en papa en Suzanne gaan even spelen bij de grote speeltoren. De lucht ziet er donker en dreigend uit, het zou zo maar kunnen gaan regenen.

Na een kwartiertje spelen rennen er ineens een aantal vaders en moeders naar hun kinderen. “Hé, het gaat regenen,” denk ik. Ik steek mijn hand uit om te voelen of het al spettert, maar ik voel niets. Het valt me op dat de meeste mensen niet reageren. Ook valt me op dat de mensen die rennen, erg in paniek zijn. “Wat is er aan de hand?” vraag ik me af. “Onweer misschien?”

Plotseling schreeuwt een vrouw: “Er is een gorilla ontsnapt!”

Verder blijft het – op de rennende vaders en moeders na – stil. “Een gorilla?” denk ik, “hoe kan dat nu?” Ik heb geen idee wat ik moet

denken: “Is dat erg? Een grote gorilla? Een kleine?” Ik hoor of zie verder niets. Geen gorilla te zien.

Ik besluit Suzanne op te pakken en bij me te dragen. Ze begint te huilen. Ze wil spelen. Ik loop naar Elise die opstaat. “Wat is er aan

Elise, die inmiddels Suzanne heeft overgenomen om haar te troosten. We wachten even en kijken om ons heen.

Niet veel later komt ineens een 180 kilo zware gorilla onze richting op. We schrikken ons kapot en slaan op de vlucht. “Naar het restaurant!”

Paul (helemaal links in het wit-grijze T-shirt met lange mouwen) loopt om het restaurant heen en ziet dat het personeel de deuren barricadeert (foto: A. Bukkens)

de hand?” vraagt ze. “Er schijnt een gorilla ontsnapt te zijn,” zeg ik. “Oh,” reageert ze. “Ik hoorde inderdaad iemand schreeuwen, maar ik dacht dat die niet goed geworden was of zo. Ik vond het al zo vreemd.”

Verder zien we niets. “Als hij er aankomt vluchten we naar het restaurant,” zeg ik rustig tegen

schreeuw ik. “Neem de buggy mee!” schreeuwt Elise. Ik pak de buggy en ren naar de deur van het restaurant. In de haast verlies ik de buggy. Ik doe de glazen deur open en voel een gedrang achter me. Ik voel hoe Elise en Suzanne – op de arm van mama – het moeilijk hebben om binnen te komen.

(lees verder op pagina 2)

“Deur dicht!”

(vervolg van pagina 1)

Ik hou de deur net zo lang open tot dat ik merk dat ze allebei binnen zijn. Elise bezeert zich aan haar arm. Suzanne ook, maar geeft geen krimp. Wat een bikkel is ze toch!

Ik wurm me naar binnen en denk alleen maar: “deur dicht, deur dicht.” Ik doe de deur dicht en zie nog mensen verdwaasd buiten staan samen met de gorilla. Iemand naast me schreeuwt: “naar binnen, naar binnen!” Iemand buiten ziet het en wil naar binnen komen. Ik doe de deur open, laat degene naar binnen en doe direct de deur weer dicht. Er staan nog steeds mensen buiten. “Naar binnen, naar binnen, kom direct naar binnen!” schreeuw ik ook. Ik laat en trek verschillende mensen naar binnen totdat het terras voor het restaurant helemaal leeg is. Behalve de gorilla.

Ik hou de deur nog steeds dicht. Elise is ondertussen bij de balie gaan staan. Twee andere openslaande deuren aan de zijkant van het restaurant staan echter half open. “Doe die deuren dicht,” schreeuwt ze, maar niemand reageert of doet iets. Elise – samen met Suzanne – besluit dan zelf de deuren dicht te doen. Ondertussen hou ik de andere glazen deur nog steeds vast.

Dan besluit de gorilla ook een kijkje te gaan nemen in het restaurant. Hij hobbelt rustig naar de deur waar ik achter sta, pakt de deurknop en geeft er moeiteloos een enorme ruk aan. Hij is vele malen sterker dan ik en ik schiet dan ook helemaal naar voren. Hij laat echter los en ik kan snel de deur weer dichttrekken.

Ik realiseer me dat ik het niet alleen kan en schreeuw: “iemand moet me helpen, hij is veel te sterk!” Ik zie de gorilla weer op me af komen en ik zet me helemaal schrap. Wat moet ik anders? Ik kan hem moeilijk binnen laten.

Op het moment dat ik mijn volle gewicht – ook zo’n 105 kilo! – in de schaal gooi slaat de gorilla met een grote klap de glazen deur volledig aan diggelen.

“Rennen, rennen, rennen!” denk ik. Ik ren het restaurant in, spring over omgevallen buggies en stoelen en ren ergens een hoek om. Ik zie een openstaande deur links en denk: “ik moet me ergens verstoppen!” Ik ga naar binnen. Ik kijk om me heen, maar zie niet iets waar ik me achter kan verschuilen. Ik zie nog een openstaande deur. Ik ren er naartoe en ineens sta ik buiten. Wat nu?

Terug naar binnen waar Elise, Suzanne en gorilla nog zijn? Buiten blijven? Waar is de gorilla? Achtervolgt hij mij? Lopen naar links? Lopen naar rechts?

Ik besluit buiten te blijven en links om het restaurant te lopen. Misschien zie ik Elise en Suzanne daar wel. Een vrouw komt op mij af en vraagt wanhopig: “is de gorilla nog binnen?” “Ik weet het niet,” zeg ik. “Mijn man en vier kinderen zijn nog binnen,” vervolgt ze. “Ja, mijn vrouw en kind ook,” is het enige wat ik kan antwoorden.

Om het restaurant heen lopend zie ik dat ze de deuren aan het barricaderen zijn. “Oké,” denk ik “hij is dus binnen.” “Maar Elise en Suzanne ook,” denk ik, “hoe moeten die nu naar buiten komen?”

Ik loop verder rond en hoor ineens: “Paul! Paul! Hier ben ik!” Gelukkig, het is Elise met Suzanne.

Ik loop snel naar ze toe. “Alles goed?” vraag ik. “Ja, alles goed!” antwoord Elise. “Ook met Suzanne?” “Ook met Suzanne,” herhaalt ze en zegt: “ze heeft zich geweldig goed gedragen.” “We gaan direct naar de hoofdingang,” vervolg ik en loop meteen die richting op. Elise en Suzanne volgen. “Weg van het restaurant, weg van de gorilla,” zeg ik want voor hetzelfde geld weet hij te ontsnappen en komt hij weer onze kant op.

RTL ter plaatse (foto: Paul Brink)

Het blijkt dat Elise en Suzanne direct konden vluchten uit het restaurant. Elise stond met Suzanne bij de deuren aan de zijkant en zag in haar ooghoeken mij staan. Toen ze de glazen deur zag versplinteren kon ze direct de andere deur open doen en naar buiten vluchten.

Gelukkig liep het voor ons goed af. Bij de informatiebalie van de hoofdingang zijn we netjes door het personeel opgevangen. Ook zaten er drie vrouwen met hun kinderen. Zij hadden Bokito – zo bleek de 11 jaar oude gorilla te heten – over de 3½ meter brede gracht zien springen en zagen hoe hij direct een vrouw bij de arm greep en op haar ging zitten. Een scène die ze niet snel zullen vergeten. Bij de hoofdingang stonden de eerste camera’s al opgesteld. Het werd nieuws. Wereldnieuws.